

UZASADNIENIE

W nocy z 2 na 3 stycznia 2015 r. w godzinach od 20.00 do 8.00 funkcjonariusz Policji B. B. (1)pełnił wraz z ze st. Post. K. F.służbę w patrolu zmotoryzowanym radiowozem oznakowanym w rejonie podległym (...)W.I. Około godziny 4.00 otrzymał drogą radiową informację o naruszeniu przepisów ruchu drogowego przez kierowcę samochodu marki N.nr rej. (...). Kiedy na skrzyżowaniu Alei (...)i ulicy (...)funkcjonariusze zauważyli przedmiotowy pojazd podjęli decyzję o jego natychmiastowym zatrzymaniu. Z uwagi na szybkie tempo przemieszczania się samochodu N.policjantom udało się go dogonić i doprowadzić do zatrzymania dopiero na Placu (...). Kierującym pojazdem okazał się być J. J.. Funkcjonariusz Policji dokonujący zatrzymania zauważył, iż kierowca prawdopodobnie pozostaje pod wpływem alkoholu. Świadczył o tym wygląd oskarżonego, jego zachowanie i sposób mówienia. Przeprowadzono więc na miejscu badanie urządzeniem typu alcomat z wynikami 0,77 mg/l, oraz 0,73 mg/l. Następnie mężczyznę zatrzymano i przewieziono do Komendy Rejonowej Policji W.I, gdzie poddano badaniom urządzeniem stacjonarnym A. A..0/4 z wynikami 0,62 mg/l, 0,58 mg/l, oraz 0,55 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Wobec powyższego dokonano zatrzymania prawa jazdy oskarżonego – polskiego o nr (...), oraz brytyjskiego o nr J. (...)(dowód zeznania świadka B. B.k. 9v, 129-130, protokół zatrzymania k. 2, protokół badania stanu trzeźwości k. 5-6).

J. J. jest osobą nie karaną (dowód – informacje z K. – k. 61).

Wobec wątpliwości co do poczytalności oskarżonego dopuszczono dowód z opinii dwóch biegłych lekarzy psychiatrów. W wydanej pisemnej opinii stwierdzili oni, iż u oskarżonego nie zdiagnozowano choroby psychicznej, ani upośledzenia umysłowego, stwierdzono natomiast uzależnienie mieszane od narkotyków i alkoholu. W ocenie biegłych oskarżony w chwili czynu miał zachowaną zdolność rozpoznania jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem, zaś aktualny stan zdrowia pozwala na udział w czynnościach procesowych (dowód – opinia k. 58-59).

Będąc przesłuchiwanym w postępowaniu przygotowawczym oskarżony odmówił odpowiedzi na pytanie czy przyznaje się do popełnienia zarzuczonego mu czynu. Odmówił także składnia wyjaśnień i udzielania odpowiedzi na pytania.

W toku postępowania sądowego oskarżony ani razu nie stawiał się do Sądu, mimo kilkukrotnego odraczania terminu rozprawy i prawidłowo doręczanych wezwań. Nie złożył więc żadnych wyjaśnień w postępowaniu sądowym.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka B. B. (1). Zeznania jego były logiczne, jasne i przedstawiane w obiektywny sposób. Świadek nie zna oskarżonego, nie ma wobec niego jakichkolwiek uprzedzeń, ani powodów, aby bezpodstawnie go obciążać. W swoich zeznaniach przedstawił on jedynie wydarzenia związane z wykonywaniem swoich obowiązków służbowych. Relacja świadka znajduje ponadto potwierdzenie w dokumentach w postaci protokołów badania oskarżonego i wyników przeprowadzonych badań jego stanu trzeźwości.

Sąd zważył co następuje:

J. J. swoim działaniem wypełnił znamiona przestępstwa wskazanego w art. 178a§1 kk. Do znamion tych należy znajdowanie się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego i jednoczesne prowadzenie pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym wodnym lub powietrznym. Przepis art. 115par. 16 kk określa granice stanu nietrzeźwości wskazując, iż zachodzi on, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość, lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. U oskarżonego przeprowadzone pomiary wykazały 0,62 mg/l, 0,58 mg/l, oraz 0,55 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Oznacza to, iż oskarżony ponad dwukrotnie przekroczył dopuszczalną normę stanu trzeźwości. Jednocześnie swoim działaniem wypełnił on pozostałe znamiona z art. 178a§1 kk poprzez prowadzenie samochodu osobowego (który to niewątpliwie jest pojazdem mechanicznym) i dokonywanie tego na jezdni w centrum miasta (co stanowi poruszanie się w ruchu lądowym). Jednoczesne wypełnienie wszystkich trzech znamion powoduje, iż oskarżony dopuścił się przestępstwa opisanego w art. 178a§.1 kk.

Nie ma żadnych przeszkód w przypisaniu oskarżonemu winy. Jak wynika z materiału dowodowego J. J. jest pełnoletnim, zdrowym oraz poczytalnym człowiekiem. Nie zachodzą wobec niego żadne czynniki o obiektywnym lub subiektywnym charakterze, które w nieprawidłowy sposób wpływałyby na jego procesy motywacyjne. W chwili czynu oskarżony miał pełną możliwość zachowania się zgodnie z obowiązującymi normami, jednak świadomie, w zamiarze bezpośrednim, postąpił wbrew nim.

Biorąc pod uwagę stopień zawinienia i społecznej szkodliwości czynu, Sąd wymierzył wobec oskarżonego karę 8 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie. Sąd dokonał wyboru tego rodzaju kary po dogłębnej analizie okoliczności sprawy. Teoretycznie Sąd mógł wybrać jeden z trzech rodzajów kar przewidzianych przez Kodeks Karny tj. karę pozbawienia wolności, ograniczenia wolności, lub grzywny. Biorąc pod uwagę fakt, iż oskarżony jest osobą nie karaną, nie wchodzącą do tej pory w konflikt z prawem Sąd uznał, iż nie ma potrzeby stosowania najsurowszej kary tj. pozbawienia wolności. Kara ta stosowana być bowiem powinna tylko w sytuacjach, gdy inne kary okazałyby się w danym przypadku niewystarczające. Wobec oskarżonego nie można postawić takiej prognozy, wobec czego Sąd uznał, iż wystarczającym będzie zastosowanie jednej z kar o charakterze wolnościowym. Do dyspozycji Sądu pozostała więc grzywna, lub ograniczenie wolności. Oskarżony swoim zachowaniem w praktyce uniemożliwił jednak wymierzenie mu kary grzywny. Aby móc zastosować przedmiotową karę należy bowiem uprzednio ustalić sytuację majątkową, finansową i zawodową oskarżonego tak – aby kara była realną, lecz nie nadmierną dolegliwością dla danej osoby. Tymczasem oskarżony w postępowaniu przygotowawczym w toku przesłuchania odmówił odpowiedzi na pytania o: stan majątkowy (w tym majątek ruchomy, nieruchomy, ruchomy o większej wartości), miejsce pracy, źródło utrzymania, oraz uposażenie lub zarobki miesięczne. Jednocześnie nie stawiał się na rozprawę przed Sądem, co pozwoliłoby dookreślić realną sytuację majątkową oskarżonego. Wobec powyższego i braku choćby szątkowych danych odnośnie stanu finansowego oskarżonego Sąd uznał, iż nie może stosować niejako „w ciemno” kary grzywny. Z katalogu kar pozostała więc możliwa do wykonania i dająca dobre rezultaty wychowawcze kara ograniczenia wolności. Sąd określił jej wysokość na 8 miesięcy z obowiązkiem wykonywania pracy w wymiarze 30 godzin miesięcznie. Biorąc pod uwagę fakt, iż oskarżony jest stosunkowo młodym (35 – letnim) mężczyzną, u którego nie stwierdzono jakichkolwiek ułomności fizycznych – jest on w stanie wykonać wymierzoną mu karę. Oczywiście będzie ona stanowiła dla oskarżonego dolegliwość (co jest istotą kary), jednocześnie nie będąc nadmiernym obciążeniem dla osoby oskarżonego.

Na podstawie art. 42 § 2 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat uznając, iż środek ten spełni swą funkcje prewencyjną i wychowawczą, a w konsekwencji sprawi, że oskarżony (w przyszłości po uzyskaniu stosownych uprawnień) stanie się odpowiedzialnym uczestnikiem ruchu drogowego, świadomym zagrożeń, jakie wiążą się z naruszaniem reguł bezpieczeństwa i prowadzeniem pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości. Orzekanie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów ma na celu wykluczenie z ruchu drogowego osób, które swoim działaniem wykazały, że zagrażają bezpieczeństwu w komunikacji. W ocenie Sądu orzeczony środek karny zmusi oskarżonego do bezwzględego przestrzegania zasad bezpieczeństwa w przyszłości, oraz przekona wszystkich uczestników ruchu do bezdyskusyjnego podporządkowania się ustanowionym zasadom.

Mimo, iż przestępstwo oskarżonego popełnione zostało przed dniem nowelizacji przepisów prawa karnego, a co za tym idzie istniała możliwość wymierzenia oskarżonemu zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w granicach od 1 roku do 10 lat, Sąd zdecydował się na określenie przedmiotowego zakazu na poziomie 3 lat. Na taką decyzję Sądu złożył się szereg okoliczności o charakterze obciążającym dla oskarżonego. Są to:

- prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości w samym centrum miasta tj. na Alejach (...)i Placu (...)
- stosunkowo wysokie (bo ponad dwukrotne) przekroczenie dopuszczalnego stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu

- sposób zachowania oskarżonego przed zatrzymaniem tj. niebezpieczna technika jazdy z taką prędkością, która uniemożliwiła Policji zatrzymanie oskarżonego bezpośrednio po jego zauważeniu.

Jako okoliczności łagodzące Sąd przyjął dotychczasową niekaralność oskarżonego i porę popełnienia przestępstwa.

Na podstawie art. 63 § 2 kk należało zaliczyć oskarżonemu na poczet orzeczonego środka karnego, okres zatrzymania prawa jazdy od dnia ich faktycznego zatrzymania 03.01.2015 r, do dnia wydania wyroku, oraz na podstawie art. 63§1 kk okres zatrzymania oskarżonego na poczet wymierzonej kary ograniczenia wolności.

W myśl przepisu art. 4 § 1 k.k., jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Oceniając względność ustawy, Sąd miał na uwadze wszystkie okoliczności i instytucje, które w tym wypadku mogły zostać zastosowane wobec oskarżonego, dlatego też wymierzył karę na podstawie zasad prawa karnego sprzed nowelizacji przepisów, z zastosowaniem art. 4§1 kk (względność ustawy w poprzednim brzmieniu przejawia się chociażby w kwestii obowiązku nałożenia dodatkowego świadczenia pieniężnego).

Mimo braku dokładnych danych o sytuacji majątkowej oskarżonego Sąd – na podstawie art. 627 kpk obciążył go kosztami sądowymi w sprawie. Biorąc bowiem ich wielkość tj. kwotę 628 zł Sąd uznał, iż dla każdej, przeciętnej osoby istnieje możliwość ich uiszczenia chociażby w systemie ratałnym. Poza tym ponoszenie kosztów postępowania przez oskarżonego jest zasadą, natomiast ewentualne zwalnianie z tego obowiązku – wyjątkiem stosowanym po wykazaniu przez oskarżonego faktycznej i realnej niemożności poniesienia kosztów w określonej wysokości, do czego jednak nie doszło w sprawie niniejszej.